

Lássunk magunk körül!

Úgy vagyunk gyakran a magyar valósággal, mint a gyerekkel. Szeretgetjük és perlekedünk vele, természetes és megnyugtató számunkra létezése, fejlődését azonban alig észleljük. Aztán egyszer csak elcsodálkozunk, hogy nini, hiszen egészen megnőtt már, sőt ha valaki felhívja rá a figyelmet, még határozottan szépnak is találjuk, s némi büszkeségtől dagad a mellünk.

Az ingáratnak, amely sokakat egyazon útvonalon lódit hazulról a munkahelyére és vissza, van bizonyos közbősítő hatása azzal, hogy leszűkíti a horizontot, kifakítja az embereket, a tárgyakat, gépiessé teszi a mozgásokat, sőt olykor a gondolkodást is. Nem árt tehát, sőt néha határozottan jól tesz kisebb-nagyobb kerülőt tenni, elcsatangelni az élet mélyebb, rejtettebb zugaiba is, ahol a lényeg szokott hallgatagon meghúzódni. Egy bizonyos idő után olyan szembeszökő a változás, hogy fellelkesít.

Látunk kell mi történik körülöttünk, hogy becsülni is tudjuk a magunk erejét és tehetségét. Csináljuk napról napra a ránk szabott munkát, mérgeledünk, napi vitákban rongyoljuk idegeinket, de közben a társadalom — mindenféle bürokratikus kolonc és tudatbeli konzervativizmus ellenére — csodálatos dolgokat művel. A megállíthatatlan idő mintha az építőkedvet is magával ragadná.

Nézzünk szét először a magunk házatáján! A folytonfolyvást gyarapodó Szeged még az örökmozgó, sok mindent észrevevő lokálpatriotáknak is számos meglepetést tartogat. Mert hányan látták már például — nem újságban, hanem valóságban — a kábelgyár hatalmas műhelycsarnokát? Bizony elég kevesen. Pedig ezek a méretek, a nierzés ívek már önmagukban is feloldják a fásultságot, az itt serénykedő munkások derűje, lendülete még a peszsimista látogatókba is képes optimizmust csepegtetni. Az egykori laktanyaudvar közepén, fű és salak helyén úgy nőtt fel ez a jelentős üzemrész, hogy a lakosság zöme alig tudott róla, csupán néhány sajtóhír tudatta létezését.

De ez csak egy a sok közül. Bemehetünk a textilművek szövődéjébe is. Érdekes, hogy néhány külföldi delegáció már elismeréssel nyilatkozott az itt tapasztaltakról, sok szegedi viszont még képet sem tud formálni magának arról, mit jelent több mint ezerkét száz szövőgép elhelyezése és munkára fogása. Hányszor, de hányszor halljuk: nincs ami lelkesítse a mai fiatalokat. „Emeljük fel szívünket, azé, aki fölemeli” — mondja a költő. Vajon hány iskoláscsoportot vezettek már el ide a tanárok, hogy felforrasztás kis tanulóik fogékony lelkét? Kell, persze hogy kell az oktató olvasmány, szükség van az okos eligazító szóra, a személyes élmények azonban legtöbbször úgy hatnának a gyermek érzékeny tudatára, mint fényképpapírra a fixír: állandósítanak az elméleti tudásanyagot.

S ki járt mostanában a Béke utcában, ahol takaros, kétemeletes iskolát; a Bécsi körúton, ahol egy egész lakótömböt; a Kossuth Lajos sugárút külső végén, ahol impozáns, 11 szintes munkásszállót; a Bajcsy-Zsilinszky utcában, ahol új nyomaépületet emeltek magasba a munkások? Fényképek tömegével, tárlatnyi festménnyel lehetne csak szemléltetni, vagy inkább érzékeltetni azt a sok-sok gyárat, kollégiumot, gépet, lakóházat, óvodát, üzletet, iskolát, raktárt, utat, vezetéket, közlekedési eszközt s.b., amely az utóbbi tíz esztendőben egészen megváltoztatta Szeged városképét is, és kényelmesebbé, perspektivikusabbá tette a lakosság életét.

Természetes, magától értetődő tények ezek? Igen, de az érdem nem az örökké dohogó, mindennel elégedetlen keveseké, hanem az eredményeknek örülni tudó száz és százé. Egy önmagára talált, erejében, képességeiben, rendszerében bízó nép alkotó munkájának kézzelfogható kifejeződése minden, ami tetszik környezetünkben. Amink van, azt nem úgy koldultuk össze, hanem magunk teremtettük saját boldogulásunk céljából tisztességes, békére törekvő kommunista politikával, hozzáértéssel. Persze, hogy van itt baj is. Tagadhatatlan, hogy akadnak balkezes vezetők is, kényelmet kereső, minden forradalmi újtól visszolygó egyének is. De az ilyenek szerencsére nem béklyóztatják le az országos nagy nekibuzdulást, a szakadatlan előre törekvést. Sőt van abban valami tiszteletre méltó, hogy visszahúzó erők ellenére is rendre megvalósulnak szép terveink és a párt mind a jobb felől, mind a bal felől akadékoskodók szándéka ellenére is képes volt kidolgozni a gazdaságirányítás új rendszerét, amelytől a megnőtt, differenciáltabb igények kielégítését várjuk.

Nem lehetünk elégedettek soha azzal, amit elértünk, hiszen tudjuk, hogy jóval többre is képesek vagyunk. A hibákat, a kisebb-nagyobb bosszúságokat okozó jelenségeket nem a mi rendszerünk, nem a szocializmus tenyészette ki, hanem a múlt elődöként kísérnek makacsul bennünket némelyek gondolkodásában. Egy percig sem békülhetünk meg velük. Ahhoz azonban, hogy végre tisztára takarítsuk magunkat, muszáj többet törődnünk egymással. Látunk kell magunk körül a nem tetsző dolgokat is éppúgy, mint ahogy észrevesszük és támogatjuk mindazt, ami hasznára válik a társadalom egészének.

F. NAGY ISTVÁN

Magyar—iráni kereskedelmi megállapodás

Teheránban folytatott gazdasági tárgyalások eredményeként aláírták a magyar—iráni hosszulejáratú kereskedelmi és fizetési megállapodást. A megállapodás 1969-ig érvényes és tartalmazza az export-import előirányzatokat. A magyar külkereskedelem főként gépeket, energetikai berendezéseket, különféle beruházási javakat, továbbá hengerelt árut szállít Iránba, gyapot, gyapjú, fehérjetakarmány, bőrök, déligümölcsök ellenében. (MTI)

Véget ért az Akadémia közgyűlése

A Magyar Tudományos Akadémia közgyűlése szerdán Rusznay István elnöklésével zárt ülésben folytatta munkáját. Az elnökség hétfőn elhangzott beszámolójának vitájában felszólalt Babics Antal, Barta István, Benedikt Ottó, Bognár Géza, Budó Ágoston, Csáki Frigyes, Csanádi György, Ember Győző, Erdei Ferenc, Gegesi Kiss Pál, Hajós György, Hevesi Gyula, Jánosy Lajos, Kalmár László, Kodály Zoltán, Korach Mór, Krompecher István, Kovács Károly Pál, Nagy Károly, Nizsalovszky Endre, Pach Zsigmond Pál,

Pál Lénárd, Straub F. Brunó, Szabó Imre, Szalai Sándor, Szádeczky-Kardoss Elemér, Szigeti György, Tamás Lajos, Tolnai Gábor, Waldapfel József és Weiszfeiler Gyula. A vitában elhangzottakra Erdey-Gruz Tibor főtitkár válaszolt, majd a közgyűlés jóváhagyóan tudomásul vette az elnökség beszámolóját. Az Akadémia munkájának további javítása és társadalmi súlyának növelése érdekében megvalósítandó feladatokat határozatlan fogadták el. A közgyűlés Rusznay István zárószavaival ért véget. (MTI)

Az Indiai KP küldöttsége Budapesten

A Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának meghívására N. K. Kirshnan és Yogindra Sharma, az Indiai Kommunista Párt Központi Bizottsága titkárságának tagjai hazánkba érkeztek. Az indiai testvérpárt küldöttségét a Ferihegyi repülőtérre dr. Korom Mihály, az MSZMP KB titkára fogadta. (MTI)

A francia külügyminiszter újabb országokba látogat

Couve de Murville francia külügyminiszter szerdán a De Gaulle elnökkel együtt megkezdte romániai és bulgáriai látogatását. Yvon Bourget tájékoztatót tartott a romániai és bulgáriai látogatásáról. Yvon Bourget tájékoztatót tartott a romániai és bulgáriai látogatásáról. Yvon Bourget tájékoztatót tartott a romániai és bulgáriai látogatásáról.

Couve de Murville a minisztertanácsban megkezdte romániai és bulgáriai tapasztalatairól. A külügyminiszter aláhúzták, hogy Franciaország fejleszteni kívánja kapcsolatait valamennyi kelet-európai országgal.

Jugoszláv katonai delegáció hazánkban

A Jugoszláv Szocialista Szövetségi Köztársaságban járt magyar katonai küldöttség látogatásának viszonzásaként Ivan Gosnjak hadsereg-tábornok, a jugoszláv fegyveres erők főparancsnokának helyettese, nemzetvédelmi miniszter vezetésével szerdán délelőtt jugoszláv katonai küldöttség érkezett Budapestre, baráti látogatásra. A vendégeket a zászlókkal üdvözlő feliratokkal díszített Ferihegyi repülőtérre katonai tiszteletadással, ünnepélyesen fogadták.

NAPI 20 VAGONRA KÉSZÜLNEK

Szezon előtt a konzervgyárban

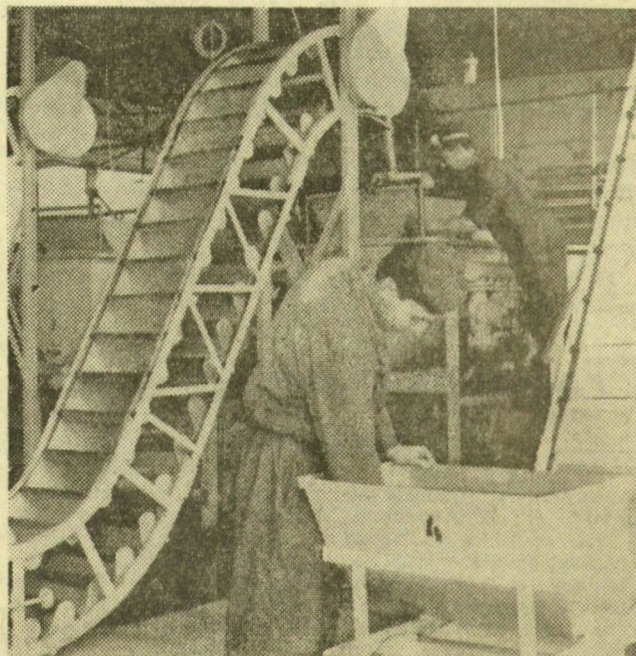
Kint a földeken még csak virázik a zöldborsó, a Szegei Konzervgyárban azonban már akár holnap megkezdhetnék a feldolgozást. A borsócséplő gépeket kijavították, rendelkezésre áll két új, önjáró gép is, melyek egyikét a szegedi Új Élet Tsz. kapja, másikat tartalékként hasznosítják majd. Az üzem borsófeldolgozó gépsorait ismét összeállították.

Új előfűző is növeli a kapacitást, úgyhogy összesen napi 20 vagon készáru gyártása vált lehetségessé. A gyár terve idén 320 vagon zöldborsó konzerválását írja elő, hússzal többet, mint tavaly. Várhatóan május 25-e körül be is érkezik az első szállítmány, s néhány napos próbagyártás után már teljes üzemmel dolgozhatnak.

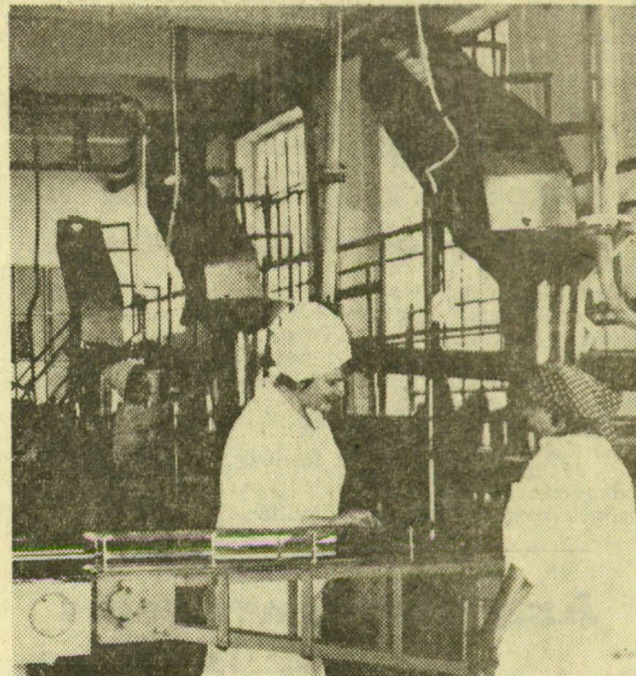
A hónap végén tehát megkezdődik a főszezon a konzervgyárban. A borsóval egy időben jön az eper, azután a cserecsnye, és így tovább. Ma még „téli” cikkeket, a zakuszkát, a húskonzervet gyártják, de a nyári szezonhoz szükséges gépsorok karbantartásának legjaván is túljutottak. A paradicsomfeldolgozó gépek készültései foka például 70 százalékos, pedig hol van még a paradicsom?

A konzervgyár idén 10 millió forintot fordít új gépek beszerzésével a kapacitás és a termelékenység javítására. A gyártás közbeni veszteségek csökkentésére. A gépek, kevés kivétellel, már megérkeztek. Segítségükkel a gyümölcsüzem kapacitása 30, a főzeléküzemé 20 százalékkal bővül, mégpedig nagyobb létszám igénybe vétele nélkül. A sűrítőben a rendelkezésre álló gőz és víz mennyisége másfélszeresére nő, ami igen jelentős fejlődés az üzem számára. A dolgozók termelési aktivitásukat a tárgyalók meg a szezonra való felkészítéssel, s a hangulat már csak azért is bizakodó, mert jók a terméskilátások.

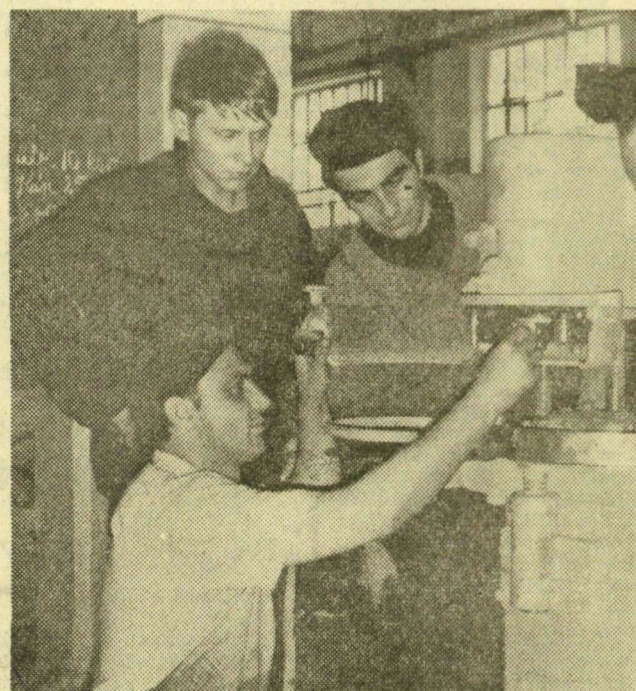
A gyár partnerei, a MEK, a mezőgazdasági üzemek egymás után érdeklődnek, hogy a tervezettnél nagyobb termés esetén a különbözeti át tudja-e majd venni feldolgozásra a konzervgyár.

Karbantartás az előfűzőben

Üzemkész a borsófeldolgozó

(Liebmann felv.)

Újítás: a karika perem hajlító